

עיתון כרם מהר"ל

פתיחה

מאת: אייל גונן

עיתון? כזה מנייר? עם דפים? לבטח עולות השאלות. למה בימים בהם הפרינט הולך והופך לנחלת העבר אנחנו בכל זאת מוציאים עיתון? אז יש כמה סיבות. הראשונה נעוצה בעובדה פשוטה, תאמינו או לא, יש בינינו עדיין אנשים שאינם מחוברים לרשת. הסיבה השנייה מדברת על איזה ערך מוסף, אפילו קטן ביותר. בעולם שלנו, בו העברת דף מתבצעת בלטיפה על המסך יש סוג של חידוש מרענן בדפים שמועברים תוך מגע קל של האצבע

והאגודל בלשון. דבר שלישי, ואולי גם הכי חשוב, החיים במושב אינם וירטואליים, הם אמיתיים, אפשר לגעת בהם ואנחנו עושים את זה יום יום. אנחנו פוגשים אנשים בשר ודם, עוברים ברחובות המוחשיים ועושים דברים אמיתיים. בנייר אפשר לגעת, לחוש אותו ואם מישוהו מכם פעם ניסה לגעת באתר אינטרנט, במקרה המכסימלי, תקבלו טביעות אצבע על המסך. עוד דבר קטן, עיתון האינטרנט שנכתב יעלם אי שם בין האתרים ואין סוף המידע ומי

שירצה למצוא אותו, סביר שיצטרך לוותר. את עיתוני העבר שהופצו במושב עד היום ניתן למצוא בין ספרים ומזכרות של התושבים, אפשר להתענג על העבר, ללמוד מההיסטוריה. אין צורך לספר על מה כתבנו כאן בפתיח, בדפים הקרובים תגלו את זה לבד ואפילו מאוד מהר. רק נספר על הדף המצורף. מדובר על מסמך שאם היה מגויס לצה"ל היה מתנוסס על חלקו העליון והתחתון לא פחות מהסיווג -סודי-. מדובר

על מתכון לז'רבו, אמיתי! ולמי שלא מכיר את ההיסטוריה של העוגה הזאת מוטב שילמד מידור מה הוא. נשות המושב, כל אחת בדרכה, החביאו את המתכון ולא גילו מה נמצא בין השכבות. מי שביקשה אותו לרוב קיבלה רצפט חסר או עודף בחומרים קריטיים. אף הגדילה לעשות אחת מהן ובכל פעם שאפתה אותה דחפה את מכונת הכביסה אל מול הדלת כדי שלא יכנסו, חס וחלילה, ויראו מה היא מנפה שם. **קריאה מהנה (ובתאבון)...**

אין הגעתי לכרם מהר"ל...

מאת: נתי שלזינגר

הפעם הראשונה בה שמעתי על כרם מהר"ל הייתה כאשר גרתי בחיפה ברח' הבסטייליה, הייתי בת 11. גרנו באותה תקופה בשיכון כמו כל השיכונים שנבנו בארץ בסוף שנות ה-50 ותחילת ה-60. המרפסות נשקו זו לזו בכל כניסה ולדירה מולנו נכנסה לגור משפחת יעקובוביץ' אבא מקס, שקראנו לו אדון יעקובוביץ', אמא מגדה שקראנו לה גב' יעקובוביץ' והבן דויד (פולי). משפחת יעקובוביץ' הייתה משפחה סולידית ושקטה למעט הפעמים בהם התעטשה הגב' יעקובוביץ' והבית רעד כולו או לחילופין כשדויד (פולי) סיפר לי סיפורים מצחיקים כשדיברנו דרך המרפסות. דויד סיפר שעברו לגור בעיר מכרם מהר"ל ובמושב נשארה חלק מהמשפחה (שמתגוררת במושב

עד היום). לא הכרתי את המקום והוא לא הרחיב. אבא שלי וההורים יעקובוביץ' דיברו הונגרית ביניהם והיו לנו קשרי שכנות טובים לאורך השנים. הפעם השנייה בה שמעתי על כרם מהר"ל הייתה כאשר פגשתי את חברתי קלרה אשר (כץ), איתה למדתי בתיכון בחיפה, בתקופת השירות הצבאי בצריפין. קלרה שרתה בבה"ד 7 ואני בבה"ד 12. קלרה סיפרה לי שפגשה בחור יפה תואר עם עיניים כחולות, היא קראה לו קוקי (טומי כץ) והוא גר בכרם מהר"ל. לימים נישאו השניים ועברו לגור בכרם מהר"ל. הפעם השלישית בה שמעתי על כרם מהר"ל הייתה כאשר עבדתי לאחר השירות הצבאי בחברה המספקת בטון מוכן לאתרי בנייה. שם פגשתי בחורה צעירה ושמה

טובה פרידמן שסיפרה שהיא גרה בכרם מהר"ל ויש לה אח ושמו טומי (צבי פרידמן) הנשוי לבת המקום בת שבע והם גרים בחוות נוער ועיסוקם הוראה. באותה תקופה קלרה ילדה את בנה הבכור אביב ואני רציתי לבקרה. לא היה לי מושג איך מגיעים לכרם מהר"ל. סיכמתי עם טובה שניסע יחד באוטובוס. הגענו לתחנת אגד בעיר התחתית בחיפה. תחנת אגד באותה תקופה שכנה מול מה שקרוי היום הסיטי סנטר ואז היה בית הקולנוע כרמל גנים. נתברר כי לכרם מהר"ל יש אוטובוס אחד ביום (לעירונית) כמוני זה נשמע ונראה משונה) שיוצא מחיפה ב-17:30 ומגיע לכרם מהר"ל לאחר נסיעה ארוכה ועובר בדרכו במושבים בסביבה. הגענו למושב בשעות החשיכה. טובה הנחתה אותי לביתם של קלרה

וטומי שהיה אז ביתם של מיכל סלייטר ושרוליק אופק היום. בתקופה שאחר כך שלז (שמואל) החל לעבוד בחברת "מרומי הכרמל" שהייתה בבעלות שמשון שכטה. שלז התחבר להפליא למשפחת שכטה ובמיוחד קשר קשרי חברות הדוקים עם יגאל (שחם) ז"ל ואני שהייתי חברתו באותה תקופה ואחר כך גם אשתו נשאבתי גם כן לתוך המשפחה המופלאה הזו ולאט לאט שמענו סיפורים נוספים על כרם מהר"ל. שכטה ז"ל היה האיש שקישר בינינו למושב והשאר היסטוריה. היום כאשר אני גרה במושב כבר 35.5 שנים, אני יודעת שכל נקודות המפגש הללו מאז ילדותי הכינו אותי לקראת המקום הנפלא הזה שאני כל כך אוהבת. אני יודעת שהגעתי למקום הנכון.